

Arrest

nr. 72 755 van 3 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. PAGANELLI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn uit een Ghanese vader en een Nigeriaanse moeder. Uw etnische origine langs vaderskant is u niet bekend; uw moeder is een etnische Hausa.

U bent christen.

U leefde gedurende uw 5 eerste levensjaren met uw ouders in Accra.

Omwille van relatieproblemen gingen uw ouders uit elkaar.

Uw moeder keerde terug naar Nigeria, en nam u mee. U woonde aanvankelijk in Garlingo (Taraba State), maar omdat de situatie er niet stabiel was door gevechten tussen moslims en christenen stuurde uw moeder u naar een vriendin in Onitsha (Anambra State). U bleef daar wonen, tot u het bericht kreeg dat uw moeder op 14 februari 2003 was overleden tijdens gevechten tussen moslims en christenen.

Toen uw vader dit vernam, wilde hij dat u terugkwam naar Ghana en op 30 maart 2003 ging u bij hem in Obuasi wonen. Hij was daar chieft priest en was intussen hertrouwd en had 2 zoontjes met zijn nieuwe vrouw.

Op 21 september 2003 overleed uw vader. De volgende dag werd hij begraven. De entourage van uw vader gaf te kennen dat u verondersteld werd om uw vader als chieft priest op te volgen, maar u weigerde dit omdat uw christelijk geloof niet verenigbaar was met de rituelen die gepaard gingen met de functie van chieft priest. U kreeg een bedenktijd van 14 dagen. 7 dagen na de begrafenis van uw vader werd u echter door de entourage van uw vader meegenomen naar het woud. Er werden merktekens op uw lichaam aangebracht en er werd u gezegd dat u de week daarop geïnitieerd zou worden.

Omdat u dat niet wilde besloot u Ghana te verlaten. U had opgevangen dat er mensen waren die u naar Europa konden helpen reizen en besloot dit te doen. U wendde zich tot chieft J. (...), één van de leden uit de entourage van uw vader en vroeg hem geld onder het voorwendsel dat u het voor uw kroning als chieft priest zou gebruiken. U leasde hem een stuk grond en hij gaf u in ruil 50.000 Cedis.

U trok naar Kumasi, waar een Soedanese mensensmokkelaar mensen verzamelde om naar Europa te reizen. U reisde met een groep vanuit Kumasi naar Ethiopië, Libanon, Syrië en Turkije. U bleef er 3 maanden en begaf u dan naar Griekenland, waar u op 1 januari 2004 aankwam.

U vroeg er geen asiel omdat men u zei dat niemand er als vluchteling erkend werd.

U probeerde evenmin een verblijfsvergunning te krijgen in Griekenland omdat de Grieken niet houden van zwarten.

U leerde er een Senegalees meisje kennen, met wie u 3 kinderen kreeg.

U vertelde haar wat u overkomen was in Ghana. Uw vrouw besloot een brief naar de gemeenschap van Obuasi te sturen, zodat men u als opvolger van uw vader als chieft priest zou afschrijven en een jongere zoon van uw vader zou aanstellen.

Op een dag ontmoette u op de bus de zoon van Chieft J. (...), die u geld had geleend. De man herkende u en was verbaasd dat u nog in leven was, gezien de inhoud van de brief die uw vrouw had gestuurd naar de gemeenschap van Obuasi.

U besloot hierop Griekenland te verlaten.

U kwam op 8 november 2011 vanuit Thessaloniki aan op de luchthaven van Gosselies. U was in het bezit van een vervalst Brits paspoort en werd tegengehouden door de luchthavenpolitie, bij gebrek aan documenten voor binnenkomst.

U werd naar het gesloten centrum van Vottem overgebracht en vroeg op 10 november 2011 asiel aan (zie verslag luchthavenpolitie dd. 8 november 2011)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uw vader diende op te volgen als chieft priest van Obuasi.

U verklaarde dat uw vader op 1 september 2003 overleed (gehoor CGVS, p. 5) en dat u de dag na de begrafenis van uw vader te horen kreeg dat u hem moest opvolgen [in de hoedanigheid van chieft priest] (gehoor CGVS, p. 7).

Wanneer u werd gevraagd of uw vader tijdens zijn leven gezegd had dat u hem moest opvolgen als chieft priest ontweek u 4 maal de vraag (gehoor CGVS, p. 6), om ten slotte ontkennend te antwoorden op de vraag of hij ooit met u sprak over het feit dat u hem als chieft priest diende op te volgen (gehoor CGVS, p. 7).

Gezien de traditie dat de oudste zoon zijn vader diende op te volgen als chieft priest (gehoor CGVS, p. 5 en 7) is het echter zeer bedenkelijk dat u nooit met uw vader over zijn opvolging zou hebben gesproken. In het licht van uw ontkening dat u er met hem nooit over sprak is het bovendien bijzonder merkwaardig dat u bevestigend antwoordde op de vraag of u uw vader ooit zei dat u hem niet wilde opvolgen als chieft priest, en dat hij u zou gezegd hebben dat u dat moest doen als hij doodging (gehoor CGVS, p. 7), vermits dit getuigt van het feit dat u het er wel met hem zou over hebben gehad. Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw vader diende op te volgen.

U antwoordde bovendien ontkennend op de vraag of uw vader of anderen u ooit een opleiding gaven om chieft priest te worden (gehoor CGVS, p. 8), hetgeen bevreemdend is, omdat zijn functie een groot gebied bestreek (de stad Obuasi) (gehoor CGVS, p. 6), omdat hij een grote (morele) verantwoordelijkheid had tegenover de gemeenschap (gehoor CGVS, p. 6) en bovendien

medische problemen het hoofd bood en de leiding had over alle traditionele dokters van Obuasi (gehoor CGVS, p. 6).

Het zou binnen de verwachtingen liggen dat hij u op deze taken zou hebben voorbereid, door zijn ervaring met u te delen en u de rituelen bij te brengen die gepaard gingen met de functie van chieft priest. Dat hij dat niet deed, roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw vader in een dermate belangrijke functie diende op te volgen.

Uw verklaring dat uw vader niet wist dat hij zo vroeg zou doodgaan (gehoor CGVS, p. 6) vormt geen afdoende verantwoording hiervoor, omdat u als eerste (oudste) zoon voorbestemd was om zijn opvolger te worden en daar niet onderuit kon, tenzij u zelf zou sterven (gehoor CGVS, p. 5 en 7). Uw vader had er bijgevolg alle belang bij om u zo vroeg als mogelijk in te wijden in de specifieke taken die u als toekomstige chieft priest diende uit te voeren.

Op de vraag wie wilde dat u uw vader opvolgde als chieft priest, antwoordde u 'Sommigen van hen' (gehoor CGVS, p. 6). Gevraagd wie u met 'hen' bedoelt, antwoordt u dat u hen niet kent, maar dat het gaat om het 'kabinet' rond uw vader (gehoor CGVS, p. 6). Later, toen u gevraagd werd naar namen van leden van het kabinet van uw vader, kon u slechts 1 naam geven; Uncle A. (...) (gehoor CGVS, p. 7). Het is weinig overtuigend dat u – als voorbestemde opvolger van uw vader – slechts 1 van hen bij naam kent en dat uw vader u – als toekomstige chieft priest – nooit aan de mensen van zijn kabinet zou hebben voorgesteld.

Daarenboven is het vreemd dat u verklaarde dat u op de 7de dag na de begrafenis van uw vader naar het woud werd gebracht, dat daar onder dwang merktekens op uw lichaam werden aangebracht als voorbereiding voor het opnemen van uw functie als chieft priest en dat werd gezegd dat u vervolgens geïnitieerd zou worden (gehoor CGVS, p. 5 en 7), maar dat u na deze gedwongen lichaamsmarkering niet wegluchtte en in Obuasi bleef (gehoor CGVS, p. 7).

Op de vraag waarom u nadien niet [meteen] vertrok, stelde u dat u geen geld had, hetgeen weinig ernstig overkomt als verantwoording, vermits men van iemand die dreigt onder dwang geïnitieerd te worden zou verwachten dat hij zonder dralen - en abstractie makend van materiële overwegingen - de personen die de initiatie zouden uitvoeren en de plaats waar ze zou plaatsvinden, zou verlaten.

Dit alles laat toe om te betwijfelen dat men u werkelijk wilde dwingen om uw vader op te volgen als chieft priest, en laat bijgevolg toe om vragen te stellen bij uw bewering dat u dreigde geofferd te worden omdat u de functie niet wilde opnemen.

Verder kan het volgende worden opgemerkt in verband met uw verblijf in Griekenland.

U stelde van 2004 tot 2011 in Griekenland te hebben verbleven (gehoor CGVS, p. 3).

Op de vraag of u er asiel vroeg, antwoordde u van niet en voegde u eraan toe dat men u zei dat dat geen zin had omdat niemand er erkend wordt (gehoor CGVS, p. 3).

U stelde evenmin stappen te hebben ondernomen om een verblijf in Griekenland te krijgen, met het argument dat Grieken niet houden van zwarten.

U stelde dat ook uw partner, met wie u gedurende 7 jaar in Griekenland samenleefde, illegaal verbleef in Griekenland (gehoor CGVS, p. 3-4).

Indien u werkelijk Ghana zou hebben verlaten omdat u vreesde onder dwang als chieft priest te worden aangesteld, zo niet bij weigering te worden geofferd, is het onbegrijpelijk dat u gedurende 7 jaar volstrekt geen stappen zou hebben ondernomen om in Griekenland (of in een ander Europees land) internationale bescherming te zoeken, zodat u ten minste de garantie had dat men u niet naar Ghana zou repatriëren.

De vaststelling dat u dat niet heeft gedaan laat dan ook toe om de ernst van uw ingeroepen 'vrees voor vervolging' of van het 'risico op het lijden van ernstige schade' te betwijfelen.

Toen u op de luchthaven van Gosselies werd tegengehouden door de politie zei u overigens dat u Griekenland had verlaten omwille van de economische crisis en omdat u hier werk hoopte te vinden. Er was geen sprake van uw problemen in Ghana, noch van uw bewering voor het CGVS (gehoor CGVS, p. 5) dat u Griekenland verliet omdat u daar de zoon van Chief J. (...) zou zijn tegengekomen op de bus.

Ook deze vaststellingen roepen vragen op bij de ernst van voorliggende asielaanvraag.

U toonde bij aankomst op de luchthaven van Gosselies een Brits paspoort dat vervalst bleek te zijn (zie hogervermeld verslag).

U legde geen documenten voor om uw identiteit te bewijzen."

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 19 december 2011 dat hij de beslissing van 6 december 2011 van de commissaris-generaal die steunt op tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, betwist.

Hij voert aan dat hij in zijn land van herkomst de doodstraf riskeert en dat zijn terugkeer een schending uitmaakt van artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker stelt dat bepaalde stammen in Afrika verschrikkelijke straffen opleggen aan de leden die hun regels en gewoonten niet opvolgen.

Verzoeker voert aan (zie het verzoekschrift, p. 2) dat *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen past het principe toe dat een zinvolle versie van een vluchteling een geldig motief kan zijn om zich tegen een weigering van CGRA te verzetten (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n° 53 205 16.12.2010)”*.

Verzoeker vraagt (zie het verzoekschrift, p. 3) *“de beslissing van C.G.R.A. te annuleren”* en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

Het aanhalen van een vrees op zich volstaat echter niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 23 december 2011 aangeeft dat verzoeker geen enkele ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen, maar zich louter beperkt tot het stellen dat hij volhardt in zijn asielrelaas en verder de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal enkel tegenspreekt.

Dergelijke handelwijze is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat bepaalde stammen in Afrika verschrikkelijke straffen opleggen aan de leden die hun "*principes en regels*" niet volgen, niet verder komt dan een bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt, en aldus in gebreke blijft.

De Raad schaaft zich bijgevolg achter het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn voorgehouden problemen omwille van het feit dat hij weigerde zijn vader op te volgen als chieft priest, niet heeft aannemelijk gemaakt aangezien verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet met zijn vader gesproken had over zijn opvolging als chieft priest.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het opmerkelijk is dat indien de vader van verzoeker inderdaad een dergelijk belangrijke functie vervulde, hij verzoeker niet eerder inwijdde in de specifieke taken die hij als toekomstige chieft priest diende uit te voeren.

Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoeker als opvolger van zijn vader, nooit voorgesteld werd aan de leden van diens kabinet.

De commissaris-generaal stelt ook met reden dat het gegeven dat verzoeker na de initiatie niet meteen wegvlochtte, zich keert tegen de ernst van zijn aangehaalde vrees voor vervolging.

Daarenboven werd in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker gedurende de zeven jaar die hij na zijn vlucht uit zijn land, in Griekenland illegaal verbleef, geen enkele poging heeft ondernomen om in Griekenland of een ander Europees land asiel aan te vragen, wat er op wijst dat verzoeker internationale bescherming tegen de voorgehouden doodstraf in zijn land, niet nodig vond. Ten slotte werd correct opgemerkt dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn identiteit heeft voorgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de bovenstaande vaststellingen te weerleggen; deze motivering blijft derhalve staande en wordt door de Raad overgenomen..

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker voert geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 1 december 2011 door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE